

DE GROTE GASOORLOG EN DE KLEINE GASOORLOG. WAT DUITSLAND EN PALESTINA GEMEEN HEBBEN

Posted on 27. Januar 2020

Een standpunt van Jochen Mitschka.

Inmiddels is waarschijnlijk bekend dat als NordStream2 volgens plan wordt gerealiseerd, de gasprijzen nog decennia lang laag en stabiel zullen zijn (1). Dit zou slechts één nadeel hebben: de Verenigde Staten zouden hun dure en milieubelastende fracking-gas niet meer kunnen verkopen. Ze chanteren Duitsland dus en dreigen met een economische oorlog als we vasthouden aan het oorspronkelijke NordStream2-project. Allemaal voor ons eigen bestwil, natuurlijk. Want gas uit de VS is vrijheidsgas, terwijl gas uit Rusland kwaadaardig agressiegas is. Daarom probeert de federale regering een kalmerend beleid te voeren door "beschermingsgeld" te betalen, in de vorm van gasaankoopangiften (7), belastingsubsidies en wettelijke voorschriften die het gas kunstmatig duurder maken, zodat de consument de hogere gasprijzen in de VS financiert (2). Weinig Duitsers zijn zich er echter van bewust dat er een soortgelijk spel wordt gespeeld tussen Israël en Palestina. Terwijl de VS Duitsland probeert te dwingen zijn gas te kopen, doet Israël hetzelfde met Palestina, maar deels ten koste van de Duitse belastingbetaler.

Bijna niemand weet dat Palestina zich lang geleden had kunnen ontwikkelen tot een soort "Klein Dubai", aangezien het land gasvoorraden voor de kust heeft, waardoor het kleine land onafhankelijk zou zijn geworden van hulpgeld, d.w.z. belastinggeld van EU-burgers, en een bescheiden welvaart zou hebben kunnen opbouwen. Maar net als in het geval van NordStream2 spelen chantage, dreigementen en dreigementen met geweld een cruciale rol om uit te leggen waarom dit niet het geval is. Het enige verschil is dat het niet de VS zijn die de dreiging rechtstreeks uiten, maar zijn protégé Israël. Egypte en Jordanië zijn in januari 2020 begonnen met het importeren van de eerste scheepsladingen gas uit Israël, wat de Palestijnen gek maakt omdat hen nog steeds het recht wordt ontzegd om hun recht uit te oefenen om gasputten te boren voor de kust van Gaza.

Intussen is Israël op 1 januari 2020 begonnen met het leveren van gas uit zijn velden voor de kust aan Egypte en Jordanië. Dit leidde tot aanzienlijke demonstraties in Jordanië tegen deze leveringen. De Nieuwe Arabier schreef op 17 januari over de motieven voor de demonstraties:

"De Jordaniërs gingen de straat op om hun verzet te uiten tegen het gebruik van energie "gestolen uit

bezet Palestina", terwijl anderen de normalisering van de betrekkingen met Israël leidden." (3)

Mondoweiss had in oktober 2019 al uitgelegd wat er achter de toenemende protesten tegen de gasleveringen van Israël aan de Arabische landen schuilgaat.

In 2012 kwamen de Palestine Electricity Company en de Egyptische General Petroleum Corporation overeen om Egyptisch gas te importeren over de grens met Rafah. Destijds werd gedacht dat dit akkoord verlichting zou kunnen brengen voor de inwoners van de Gazastrook, die geplaagd worden door chronische brandstoftekorten met stroomstoringen tot 18 uur per dag. Het gas zou ook ten goede kunnen komen aan de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever, wier elektriciteit tegen hoge prijzen uit Israël wordt geïmporteerd. Maar waarom moet de Palestijnse Autoriteit überhaupt gas uit Israël en Egypte kopen en importeren tegen aanzienlijke kosten als twee gasvelden in de Gazastrook onontwikkeld zijn?

De vraag is relevant omdat er een overeenkomst bestaat tussen Consolidated Contractors Limited (CCC), de British Gas Group (BG Group) en het Palestina Investment Fund (PIF) voor 20 jaar om de Gaza-velden te ontwikkelen en op de markt te brengen. In 2000 en 2002 werd in ontwikkelingsstudies die door de BG-groep werden uitgevoerd, geconcludeerd dat de gebieden economisch levensvatbaar waren. Met andere woorden, Gaza zou niet alleen een van de armste plaatsen ter wereld kunnen zijn, maar ook een van de rijkste, als de ontwikkeling en commercialisering van deze waardevolle natuurlijke hulpbron voor de eigen kust maar zou kunnen worden goedgekeurd.

Bovendien zou het gas het hele Palestijnse volk ten goede komen. Zo zouden de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever het gas uit de gasvelden van Gaza ook kunnen gebruiken voor elektriciteitscentrales op de Westelijke Jordaanoever, waardoor ze zelfvoorzienend zouden worden op het gebied van elektriciteit, wat tot aanzienlijke besparingen voor de economie zou leiden. Inderdaad, in 1999 vierde wijlen Yasser Arafat de ontdekking van de twee gasvelden als "een geschenk van God aan ons volk".

Maar sinds de ontdekking 20 jaar geleden is er geen enkele kubieke meter gas meer uit de zeebodem gehaald. De financiers van de bedrijven trekken zich al terug uit het project. Shell had na de overname in

2016 een belang van 55 procent in de BG-groep en verkocht vorig jaar al haar aandelen.

Waarom zit het gas dan nog in de grond? Om deze vraag te kunnen beantwoorden, moeten de belangrijkste actoren die bij de overeenkomst en de overeenkomst zelf betrokken zijn, opnieuw worden bekeken alvorens enkele beleidsopties voor de ontwikkeling van de gebieden voor te stellen. (4)

Onder het kopje: "Hoeveel gas en wie zou het ontwikkelen" legt de auteur vervolgens uit dat er twee belangrijke gasvelden in de territoriale wateren van Gaza zouden zijn. Gaza Marine, het belangrijkste veld, zou zich op 603 meter onder de zeespiegel bevinden, 36 kilometer ten westen van Gaza-Stad. Het tweede kleinere veld, het grensveld, zou zich uitstrekken over de internationale grens die de territoriale wateren van Gaza scheidt van de territoriale wateren van Israël. Volgens de website van de BG-groep zouden de reserves in de twee putten worden geschat op 1 biljoen kubieke voet (tcf). CCC is van mening dat de reserves 1,4 tcf zijn. Om dit in perspectief te plaatsen, moet dit worden vergeleken met de reserves van Iran van meer dan 991,6 tcf aardgas, dus het zou geen enorme hoeveelheid gas zijn, maar het zou meer dan voldoende zijn om aan de Palestijnse behoeften voor de komende 15 jaar te voldoen.

De belangstelling voor de ontwikkeling van deze gasvelden zou zijn begonnen toen CCC halverwege de jaren negentig de BG-groep benaderde om Egyptisch gas te kopen voor de elektriciteitscentrale die het samen met Enron in Gaza aan het bouwen was. Dit zou de enige elektriciteitscentrale in Gaza zijn waar het gas naartoe zou worden gestuurd in het kader van de onlangs gesloten overeenkomst met Egypte. De BG-groep zou CCC hebben meegedeeld dat er al gas beschikbaar was uit de wateren van de Gazastrook, waarvan zij op de hoogte was van haar operaties in de Sinaï. De grootste aanwezigheid van de BG-groep in het Midden-Oosten bevindt zich momenteel in Egypte, waar het de gasvelden Rosetta en West-Delta Deep Marine exploiteert, legt de auteur uit.

De drie partners, die vervolgens hun krachten hebben gebundeld om de velden voor de kust van de Gazastrook te ontwikkelen, zijn stuk voor stuk leiders op hun eigen terrein. De BG-groep zou een van de grootste energiebedrijven ter wereld zijn, met hoofdkantoor in Engeland, met dochterondernemingen in 25 landen in de wereld en de grootste leverancier van vloeibaar aardgas (LNG) aan de Verenigde Staten. CCC,

opgericht in 1952 door drie Palestijnse zakenlieden, zou het grootste bouwbedrijf in het Midden-Oosten zijn en zou nu zijn hoofdkwartier in Griekenland hebben. In 1999, toen het contract voor Gaza werd ondertekend, zou CCC alle faciliteiten van de BG-groep in Kazachstan hebben gebouwd. PIF, dat in 2003 is opgericht, zou een staatsbedrijf zijn dat in Ramallah is gevestigd en in zijn structuur lijkt op een staatsinvesteringsfonds - hoewel het geen overschot aan geld in buitenlandse markten investeert, maar het herinvesteert in Palestijnse middelen. In 1999 heeft de Palestijnse Autoriteit (PA) aan de BG-groep en haar partners een exploratievergunning verleend voor het gehele zeegebied voor de kust van Gaza, zo meldt Victor Kattan. Het contract zou een looptijd hebben van 25 jaar en zou de BG-groep, als exploitant, het recht geven om naar gasvelden in het offshore-zeegebied van Gaza te zoeken, deze velden te ontwikkelen en een infrastructuur voor gaspijpleidingen aan te leggen.

Volgens de beperkte informatie die op de website van de BG-groep wordt verstrekt, "bezit zij 90 procent van het aandelenkapitaal in de licentie, dat zou worden teruggebracht tot 60 procent als de Consolidated Contractors Company en het Palestina Investment Fund hun opties in het kader van de ontwikkeling zouden uitoefenen". Bij de ontwikkeling zou CCC hebben besloten een extra aandeel van maximaal 30 procent in het project te verwerven, zodat de opbrengst van de gasverkoop zou worden verdeeld tussen BG Group (60 procent), CCC (30 procent) en PIF (10 procent).

Het zou opmerkelijk zijn dat in deze overeenkomst alleen de inkomsten worden genoemd die onder de belangrijkste investeerders moeten worden verdeeld, terwijl 50 procent van de gasinkomsten naar de Palestijnse Autoriteit zou gaan in de vorm van royalty's en belastingen.

Naast de directe inkomsten die de Palestijnse Autoriteit zou ontvangen uit de commercialisering van de gasvelden, zou de Palestijnse economie gedurende de looptijd van het project meer dan 8 miljard dollar kunnen besparen op de totale energiekosten als het gas zou worden gebruikt voor het opwekken van elektriciteit in Gaza en op de Westelijke Jordaanoever. Natuurlijk moeten er maatregelen worden genomen om ervoor te zorgen dat de middelen daadwerkelijk ten goede komen aan het Palestijnse volk. Er zou zijn overeengekomen, zo legt de auteur uit, dat de opbrengst zou gaan naar het deel van de Palestijnse schatkist waar de in- en uitvoerrechten zouden worden betaald, dat wil zeggen het deel van de

overheidsbegroting waar Israël de Palestijnse belastingen betaalt die het int en waar het hulpgeld van de Europese Unie en de Verenigde Staten naartoe zou gaan. Hoewel de Palestijnen garanties hebben ingebouwd tegen corruptie om aan de internationale normen te voldoen, moeten de Palestijnse pers en de publieke opinie natuurlijk waakzaam blijven.

In de beginjaren van het project, toen de eerste boringen werden uitgevoerd, zouden de investeerders 100 miljoen USD hebben uitgegeven en in 2000 en 2002 zouden ontwikkelingsstudies zijn uitgevoerd door de BG-groep. In deze studies werd geconcludeerd dat de ontwikkeling van Gaza "technisch en economisch haalbaar" was. In feite had CCC de auteur verzekerd dat het project van de marine van Gaza "uiterst haalbaar" was.

Dan begint de auteur met uit te leggen waarom het project is vastgelopen en wat het de Palestijnen zal kosten.

Er zou geen twijfel bestaan over de soevereiniteit of de eigendom van het gas. Dat het aan het Palestijnse volk toebehoort, zou volgens het internationaal recht duidelijk zijn. Zelfs Israël ontkent dit niet. Zoals Nabil Shaath, die in 1999 minister van Planning en Internationale Samenwerking van de Palestijnse Autoriteit was toen de overeenkomst met de BG-groep werd gesloten, op de Palestijnse radio zei:

"In het kader van de overeenkomst tussen Gaza en Jericho hebben de Israëli's ons recht op 20 mijl (32 km) in de zee erkend als een economisch soeverein gebied, met inbegrip van de potentiële hulpbronnen zoals olie en gas.

Bij de ondertekening van de overeenkomst van 1999 zou zijn bepaald dat een van de belangrijkste afnemers van gas uit de Gazastrook Israël zou zijn - wat algemeen werd beschouwd als een Israëlische eis voor de ontwikkeling van de velden - en "dat het gas uit de Gazastrook binnenkort zowel aan de Israëlische elektriciteitscentrales als aan de Palestijnse industrie zou worden geleverd".

Volgens de informatie die Al-Shabaka heeft ontvangen naar aanleiding van een verzoek aan het ministerie

van Internationale Ontwikkeling (DfID) in 2011 op basis van een wet op de vrijheid van informatie, komt volgens de auteur het volgende beeld naar voren:

"De BG-groep heeft in 2000 twee putten geboord die het bestaan van een aardgasveld bewezen. Sindsdien heeft BG verschillende mogelijkheden onderzocht om deze bron te commercialiseren, maar zonder succes. Deze omvatten de verkoop van het gas aan Israëlische elektriciteitsproducenten, zowel in staatseigendom als in particuliere handen, en de uitvoer van het gas naar Egypte voor verder transport naar de wereldmarkten. In 2006 greep de Israëlische regering via HMG in om BG te overtuigen terug te keren naar de onderhandelingen met Israël. BG heeft zich in december 2007 uit deze onderhandelingen teruggetrokken. Sindsdien is er geen vooruitgang geboekt in de ontwikkeling van de marine van Gaza".

Wat de informatie van het DfID niet zegt, is dat de belangrijkste reden voor het mislukken van de onderhandelingen de Israëlische aandrang was om het gas in Gaza te kopen tegen prijzen onder de marktwaarde. Israël wilde een deal sluiten waarbij het slechts \$2 per kubieke voet zou betalen in plaats van de marktprijs van \$5 tot \$7, zoals een bron binnen de CCC me vertelde: 'De grootste bron in Palestina wordt door de Israëli's opgehouden. Als dit wordt opgelost, zouden de subsidies van de EU en de VS aan de PA afnemen.' (5)

Volgens Dr. Mohammed Mustafa, voorzitter en CEO van PIF, zouden de energiekosten in de bezette Palestijnse gebieden enorm zijn. Olie- en elektriciteitskosten behoorden tot de grootste uitgaven van de Palestijnse Autoriteit, aangezien 98 procent van de elektriciteit op de Westelijke Jordaanoever afkomstig is uit Israël. De situatie in Gaza zou vergelijkbaar zijn geweest voordat CCC de elektriciteitscentrale bouwde (het nam het 50 procent aandeel van Enron in het project over toen het failliet ging). CCC zou de auteur eraan hebben herinnerd dat "voordat de centrale in 1999 werd gebouwd, 50 procent van de Gazastrook helemaal geen elektriciteit had.

"Dr Mustafa legde uit dat het 800 miljoen dollar zou kosten om de marine van Gaza te ontwikkelen. Geen enkel energiebedrijf zal een dergelijke financiële verbintenis aangaan, tenzij het een geëngageerde koper vindt die bereid is een langetermijncontract af te sluiten waarin de prijs van het gas wordt vastgesteld op

een prijs die de marktwaarde ervan weerspiegelt. (...) Het overtollige gas voor de export zou via een pijpleiding worden getransporteerd naar een verwerkingsinstallatie op het land, waar het onder druk zou worden gezet en onderkoeld om het tot LNG te condenseren. Eenmaal getransformeerd in LNG, zou het vervolgens per tanker naar buitenlandse markten worden verscheept. De investeerders zouden het oorspronkelijk geïnvesteerde geld terugkrijgen om winst te maken". (5)

De auteur legt uit dat volgens CCC het beste plan zou zijn om het gas naar El Arish in Egypte te leiden, waar al twee LNG-installaties in handen zijn van de BG-groep en Agip (een Italiaans bedrijf) en Union Finosa (een Spaans bedrijf). Het gas zou dan kunnen worden onderkoeld tot LNG en op basis van langetermijncontracten naar Japan en Korea kunnen worden geëxporteerd. Een bron in CCC zou de auteur hebben verteld dat hij verwachtte dat zo'n contract \$13 per kubieke meter zou opleveren, wat veel meer is dan de Israëli's of enig ander Europees land bereid zou zijn om ervoor te betalen.

Een bijkomend voordeel van de pijpleiding naar El-Arish zou zijn dat het heel gemakkelijk zou zijn om het gas van daar naar Gaza te brengen via een korte pijpleiding en naar de Westelijke Jordaanoever via de "Arabische Pijpleiding". De "Arabische Pijpleiding" zou al lang geleden zijn aangelegd en zou Egyptisch gas naar Jordanië transporteren. Deze pijpleiding zou ook kunnen worden gebruikt om het gas naar de Westelijke Jordaanoever te transporteren. Vanuit Jordanië zou slechts een korte pijpleiding moeten worden aangelegd om het gas naar de Westelijke Jordaanoever te brengen.

Nu komt de blokkade van Israël in het spel:

Zelfs als een kredietwaardige koper zou instemmen met het ondertekenen van een contract, zouden de ontwikkelaars nog steeds politieke en veiligheidstoestemming van Israël nodig hebben om het gas te exporteren. Maar sinds 2000 hebben de Israëlische regeringen geweigerd dit toe te staan. De ontwikkelaars zouden dan geconfronteerd worden met een ultimatum dat neerkomt op chantage: Ofwel moeten ze ermee instemmen het gas onder de marktprijs aan Israël te verkopen, ofwel verkopen ze het helemaal niet.

Vervolgens citeert de auteur Nabil Shaath in de krant Al Ayyam (7 juni 2000): "Israël wil ons gas, dat zich in

het door Palestina gecontroleerde gebied bevindt, in beslag nemen, maar wij zullen ons tegen een dergelijke poging verzetten. We hebben wettelijk bewijs van ons recht en hebben de steun van de Britse regering, onze partner in dit gasproject". Ondanks deze vermeende steun zou het project tot stilstand zijn gekomen.

Tot 2009 zou Israël de gasvelden voor de Gazastrook als essentieel hebben beschouwd voor zijn energiezekerheid, hoewel het de Yam Tethys (het Tethys-meer) gasvelden ontdekte op ongeveer hetzelfde moment als de velden voor de Gazastrook, omdat de Yam Tethys-velden op het punt stonden uitgeput te raken. Sinds 2009 heeft Israël grote gasvondsten gedaan in de Tamar- en Leviathan-velden. Tamar, dat ongeveer 9 tcf gas bevat, zou vanaf 2013 zijn ontwikkeld. Het zou genoeg gas leveren om aan de behoeften van Israël voor de komende 25 jaar te voldoen. Leviathan zou grotere hoeveelheden gas hebben (~17 TCF), maar het ligt verder weg van de Israëlische kust en is veel duurder te ontwikkelen. Er zou geen duidelijk ontwikkelingsplan voor Leviathan zijn, maar als de ontwikkeling vordert, zou Israël een netto-exporteur van gas worden. Dit zou Israël zijn eigen hoeveelheden gas geven, en Israël zou niet noodzakelijkerwijs de velden van Gaza voor zichzelf hoeven op te eisen.

Men kan alleen maar concluderen dat Israël de ontwikkeling van de gasvelden blijft blokkeren als onderdeel van zijn blokkade tegen Gaza.

Hieraan moet worden toegevoegd dat de EU veel minder belastinggeld aan de Autonome Autoriteit zou moeten overmaken als er druk op de Israëlische regering zou worden uitgeoefend om de exploratie niet verder te blokkeren. Maar er is duidelijk geen politieke belangstelling voor.

En zo handelt onze regering tegenover Israël op een gelijkaardige manier als de VS: reden van staat en voorrang van de partijen, (6) die ironisch genoeg door alle partijen wordt verdedigd, ten overstaan van de belangen van de gewone burger. En de kwaliteitsmedia gaan er vermoedelijk van uit dat men de mediaconsument niet moet overweldigen met details, daarom geeft men hem alleen interpretaties van feiten in plaats van de feiten zelf.

Bronnen:

1. <https://www.energie.de/et/news-detailansicht/nsctrl/detail/News/auswirkungen-von-nord-stream-2-auf-die-gaspreise-in-europa-2018184/>
2. <https://kenfm.de/tagesdosis-18-1-2020-bundesregierung-schenkt-us-wirtschaftdeutsche-gastermin-als/>
3. <https://www.middleeastmonitor.com/20200118-massive-demonstrations-in-jordan-against-israel-gas-deal/>
4. <https://mondoweiss.net/2019/10/the-gas-fields-off-gaza-a-gift-or-a-curse/amp/>
5. Ebd.
6. <https://kenfm.de/standpunkte-%E2%80%A2-das-primat-der-politischen-parteien/>
7. <https://www.zeit.de/news/2019-05/02/eu-treibt-import-von-us-fluessiggasvoran-190502-99-45993>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: FREEDOMPIC / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK